

til Læge for Sygeforeningerne, og da de fleste af Skagenserne ere Medlemmer af denne Forening, har det bevirket, at Distriktslægens Indtægt er gaaet meget betydelig ned, benved 2,000 Kr. Hvad der kan vække Betænkelighed ved derfor at give ham et Tillæg, er de mulige Konsekvenser. Men jeg tror nok, at det vil staa i Justitsministeriets Magt at forhindre, at der let skulde komme lignende Konsekvenser ved andre Embeder. Jeg maa jo imidlertid slaa mig til Ro ved Udvalgets Opfattelse. — Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om en Udvidelse af Vordingborg Sindssygeanstalts Vandværk, Ændringsforslag Nr. 73. Som den ærede Ordfører oplyste, drejer det sig egentlig her om en Bevilling af 20,000 Kr., medens Udvalget kun mener at kunne gaa med til de Foranstaltninger, der ville medføre en Udgift af 4,500 Kr. Efter hvad der foreligger, gaar jeg ud fra, at Udvalgets Stilling ikke er begrundet i Uvilje mod overhovedet at bevilge det paa dette Punkt fornødne, og at Nægtelsen kun betyder, at man ønsker Spørgsmaalet om de Foranstaltninger, til hvilke man ikke nu har ment at kunne bevilge det forlangte Beløb, gjort til Genstand for yderligere Overvejelse; thi som den ærede Ordfører anførte selv, at Sindssygeanstalten til Dels har daarligt og desuden utilstrækkeligt Vand. Jeg skal derfor søge til næste Rigsdags-samling at fremsætte Forslag, som give et klart Billede af, hvorledes Forholdene ere, og hvad der er nødvendigt. — Jeg beklager meget, at Udvalget ikke har villet gaa med til den færøiske Bevilling. Forholdet er det, at man i flere Aar har faaet en Bevilling af 1700 Kr. aarlig til en Forsøgsgaard i Kirkebø paa Strømø, som en derboende Bonde har drevet. Lagtinget er kommet til det Resultat, at det ikke har vist sig formaalstjenligt at blive paa den Vej, paa hvilken man var inde. Lagtinget har derfor udtalt, at det ikke kunde anbefale, at der søgtes udvirket Statstilskud til Fortsættelsen af Forsøgsgaarden, men samtidig andraget om, at det færøiske Landbrugs Tilstand maatte blive foranlediget undersøgt af en dertil skikket Mand, for at der derefter paa Grundlag af dennes Undersøgelser kunde blive forelagt Tinget Forslag til Landbrugs Ophjælpning. Det var hertil, de 1700 Kr. plus 300 Kr. skulde anvendes. Det maa utvivlsomt siges, at det for Færøerne, hvis Landbrug er meget langt tilbage, er meget vigtigt at finde en praktisk Vej for Landbrugs Udvikling. Det er derfor be-

klageligt, at Færingerne ikke skulle faa opfyldt deres Ønske om en Undersøgelse af Forholdene ved en sagkyndig Mand, for at man paa Grundlag heraf kunde tage under Overvejelse, hvilke andre Veje man kunde gaa.

Jeg skal dernæst vende mig til de Bemærkninger, som fremkom fra den ærede sidste Taler med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 69. Naar det ærede Medlem foreslaar, at Ordene: „som afgives til Fængselselskaberne“ skulle udgaa, maa Meningen hermed være, skønt det ikke udtrykkelig siges, at Renterne skulde udbetales til de paagældende Fanger. Jeg tror ikke, at det vil være heldigt at fravige den Ordning, hvorom for omtrent 30 Aar siden Folketingets Finansudvalg og den daværende Justitsminister bleve enige. Jeg skal oplyse de nærmere Omstændigheder ved denne Ordning — saa vidt jeg overhovedet kan det. Der foreligger ikke meget skriftligt, hvad der utvivlsomt er en Følge af, at det hele begrundes sig paa mundtlige Forhandlinger mellem den daværende Justitsminister og Finansudvalget. Saa meget kan imidlertid ses — og det vil vistnok ogsaa være den ærede Taler bekendt — at indtil Finansloven for 1870—71 kom, henstod Fangerens Oplags- og Overarbejdspenge i Statskassen uden at blive forrentede, at der ved Behandlingen af Forslaget til Finanslov for 1869—70 blev af Finansudvalget rettet en Henstilling til Finansministeren om, at Forrentningen af Fangerens Overarbejdspenge burde komme Fangerne til gode, at dette foranledigede, at Justitsministeren paa Forslag til Finanslov for 1870—71 optog et Forslag om, at det hele i Statskassen den 1ste April 1870 indestaaende Beløb skulde udbetales med 25,400 Rigsdaler, at Finansudvalget imidlertid i Betænkningen over Finanslovsforslaget udtalte, at det fandt, at der i alt Fald for Tiden ikke var Grund til at støtte dette Forslag, hvorimod det tilraadede, at der paa den særlige Konto tilføjedes som en ny Post 1,000 Rigsdaler til Forrentning af de i det kommende Aar i Statskassen indestaaende Overarbejdspenge, at der derefter paa Finansloven for 1870—71 blev opført en ny Post saalydende: „Renter af Overarbejdspenge 1,000 Rigsdaler“, og at der i Finanslovsforslaget for 1871—72 atter optoges en Post lydende paa „Renter af Overarbejdspenge“, hvorom det i Anmærkningerne til Lovforslaget udtales, „at Ministeriet agter at fordele det nævnte Beløb, for saa vidt det ikke udgør Renter af Fangerens i Statskassen indestaaende, til